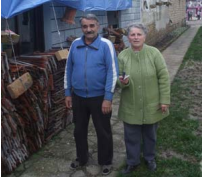

Несрећа никада не иде сама

Написао Урош Меселџија

понедељак, 25 јануар 2010 11:40 - Последње ажурирано уторак, 26 јануар 2010 12:28

Да несрећа никада не иде сама најбоље говори прича и судбина која је задесила породицу Србољуба Станковића.

Овај човек се у вихору рата и распада велике Југославије, спасавајући живу главу, готово без игде ичега, из родног краја у Хрватској, обрео у нашим крајевима – у Оџацима. Скуцкао је нешто новаца за себе и своју породицу - супругу Наду, снају Сузану, сина Небојшу и унука Емилија - обезбедио трошну кућицу. Каква – таква, моја је, мислио је пре петнаестак година Србољуб. И заиста онако трошна, нахерена, једва да је задовољавала основне потребе, али била је „сигурно уточиште” избеглицама, људима без наде.

Али, како то обично бива, на сиротињу се диже све – кука и мотика, олује и ветрови, недаће... Тако је изненада суседна кућа угрозила трошни кућерак и пре месец-два дана Станковићи су поново остали на ледини, без крова над главом, без игде ичега. Остао је само очај, али и трачак наде да ипак има људи доброг и широког срца, оних који би могли невољницима да пруже руку, да им припомогну, када већ сами нису у прилици, да се још једном, ваљда последњи пут – скуће.

И, како каже супруга Нада, нашао се и такав човек. Председник Привременог органа општине Оџаци Верољуб Марковић.

-Уз помоћ господина Верољуба и његових сарадника из Привременог органа после свега што нас је задесило и помоћи која нам је пристигла осећамо се сигурније, безбедније. Надамо се да ће се наши снаха, син и унук убрзо вратити под свој – заједнички кров. Јер, пре неколико дана, на наш плац је стигао грађевински материјал, блокови и грађа. - Тако да ћемо, чим се стекну услови, али и обезбеди још подоста потрепштина, изградити чврсту и стабилну кућу.

Помоћ је стигла на праг породице Станковић баш на Дан људских права, 10. децембра, у часу када их је готово напустила свака нада. Наравно, све је био случај, али Станковићи данас поново верују да тамо неко и негде брине и да уз људе великог срца и добре душе могу опстати, далеко од родне груде, на пространој Панонској равници. Надају се добру и сигурнијој будућности, пре свега за најмлађе чланове породице, за малолетног Емилија, који је овде у Оџацима рођен... Као да се ових зимских и снежних дана за породицу изгнаника и бескућника рађа неко ново сунце...